

nogle Udtalelser, der give os et Indblik i de Forhold, her ere tilstede, og jeg troer, at derved behydes Sandheden, som den er. Den ærede Krigsminister har sagt, at det igrunder var Gaardmandsklassen, der var Hesteopdrætter her i Landet, og deri har han fuldstændig Ret, jeg vil kun føje til, at det i Hovedsagen er de mindre Jordbrugere, der ere Hesteopdrættere, hvorimod de store Jordbrugere, Proprietairer og Godseiere ikke besatte sig med Hesteopdrætningen. Dette har jeg altid beklaget, thi det er i Hovedsagen meest dem, der ikke opdrætte, der fordrer en Hest, som de, der opdrætte, ikke staae sig bedst ved at holde. Deri fandt jeg ogsaa en Støtte hos den ærede Krigsminister, idet han sagde, at, naar Hestehandlerne komme til Landet, købe de i Reglen af de stærke Heste, og derfor var det sandsynligt, at de fleste Hesteopdrættere holdt sig til at opdrætte den Slags Heste. Men Krigsministeren har beklaget, at der er en saa stor Mangel paa lette Heste her i Landet, at det næsten er umuligt for Remontecommissionerne at skaffe de fornødne Nummere udfyldte i Cavalleriet. Jeg skal ikke modsigte dette, men er det saaledes, saa er det det bedste Bevis paa, at Stamsutteriet paa Frederiksborg ikke kan afhjælpe denne Mangel, thi vi have jo havt Stutteriet i mange Aar, og dog er efterhaanden den Mangel kommen tilstede, som den ærede Minister omtalte. Skal der gjøres Noget i saa Henseende, troer jeg, at de, der nu for Tiden ikke ere Hesteopdrættere, de store Gaardmænd, Proprietairerne og Godseierne, maae lægge sig noget mere efter Hesteavl, og navnlig vilde jeg ønske, at enhver Godseier vilde holde et lille Stutteri. Jeg troer ikke, at et saadant Stutteri behøvede flere Hingste, een Hingst vilde vist være tilstrækkelig. Og hvad Hopperne angaaer, har det jo viist sig, at man i de senere Aar har søgt hele Landet rundt for at faae gode Hopper til Stamsutteriet, og det kunde ogsaa de ærede Godseiere gjøre, det staaer dem frit for, hver for sig, at anskaffe een eller flere gode Hopper; det gjælder kun om at have en god Hingst. Men jeg kan ikke indsee, at Landets Hesteavl kan forbedres ved at føre flere af de bedste Hing-

ste, der findes i Landet, hen til et Sted, der ligger meget affides, og derved ophæve den Nytte, de kunne være til for Hesteavl i Almindelighed. Jeg troer, at, naar de Hingste, der nu findes paa Stutteriet — de være nu saa gode eller daarlige, som de ville; jeg vil gjerne troe, at de have de Egenskaber, som bleve udhævede af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Sylv. Sorgenfen) — bleve anbragte hos Mænd omkring i Landet, der have Interesse for Hesteavl, vilde hver Hingst for sig udrette meget Mere til Hesteavlens Forbedring, end de nu udrette ved at staae opstaldede i Frederiksborg Stutteriet, og derfor kan jeg ikke see, at at den høitærede Krigsminister i nogen Maade naaer den Hensigt, han saa stærkt har udvillet for os, nemlig at afhjælpe den Mangel, som nu findes ved Cavalleriet, derved at man fremtidigt opretholdt Stutteriet, thi det har, som jeg allerede har sagt, tydeligt viist sig, at paa den Maade kan Mangelen ikke afhjælpes. Jeg anseer heller ikke det for rigtigt, som Fleertallet i det Udvalg, der har været nedsat i Landstinget angaaende denne Sag, har sagt om, at Hesteavl vilde gaae tilbage, dersom den blev overladt til sig selv, hvormed Fleertallet dog vel kun har meent: overladt til Hesteopdrætterne, thi det er dog ikke Meningen, at Hopperne og Hingstene her i Landet skulle have Lov til at tumle sig med hverandre, som de ville. Overlades imidlertid Sagen til Hesteopdrætterne, saa er det ogsaa naturligt, da Størstedelen af dem ere mindre Landbrugere, at de ville tillægge stærktbyggede Heste, der jo finde de fleste Købere, og de, der ere interesserede i at skaffe lette Heste enten til Krigs- eller Ridebrug, maae da søge at gjøre Noget for at opdrætte Hingste, der svare til dette Formaal. Skulde der findes Liebhave, som ønskede at udvilde en saadan Hesterace, saa vilde de jo kunne faae Understøttelse fra Statskassens Side ved Præmier, det er der slet ikke Noget veien for, men jeg kan rigtignok ikke indsee, at man paa nogen Maade vil naae sin Hensigt ved at opretholde Stutteriet. — Der er et andet Punkt i den omtalte Betænkning, som indeholder den Paa-